

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

23 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Judecătorii

Timofti Vladimir

Toma Nadejda

Boico Victor

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Gorencu Cornelia în numele inculpatului, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Strășeni (sediul Central) din 14 ianuarie 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 martie 2019, în cauza penală în privința lui

Mardari Ivan xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 15.11.2018 - 14.01.2019;

Instanța de apel: 06.02.2019 - 27.03.2019;

Instanța de recurs: 12.07.2019 - 23.10.2019.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Strășeni (sediul Central) din 14 ianuarie 2019, Mardari Ivan a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. art. 27, 187 alin. (1) Cod penal, la 3 (trei) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Din contul inculpatului s-a dispus încasarea sumei de 281,70 lei (două sute optzeci și unu lei, șaptezeci bani), cu titlu de cheltuieli de judecată.

2. Potrivit sentinței inculpatul Mardari Ivan este învinuit pe faptul că la 25 octombrie 2018, aproximativ la ora 19:00, urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, aflându-se în stare de ebrietate alcoolică în xxxxx a ajuns-o din urmă pe Avram Natalia, apucând-o pe la spate, ținându-i mâinile și ochii astupați, i-a solicitat să-i transmită banii. Trăgând-o spre el, a doborât-o la pământ, dar din motive independente de voința sa, nu și-a dus intenția până la capăt, deoarece Avram Natalia a reușit să fugă de Mardari Ivan. După ce Mardari Ivan s-a convins că partea vătămată nu dispune de banii ceruți, nerealizând până la capăt intenția sa infracțională, din circumstanțele ce nu depind de voința acestuia, a părăsit locul comiterii infracțiunii.

Prin acțiunile sale intenționate Mardari Ivan a săvârșit o tentativă de sustragere deschisă a bunurilor altei persoane, adică infracțiunea prevăzută de art. art. 27, 187 alin. (1) Cod penal.

3. Avocatul Gumeniuc Ion în numele inculpatului a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

Având în susținere prevederile art. art. 24, 26 alin. (3) Cod de procedură penală, apărarea a făcut referire la declarațiile părții vătămate, Avram Natalia și ale polițistului Miron Nicolae, considerând că vinovăția inculpatului nu a fost dovedită.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 martie 2019, a fost admis apelul, casată integral sentința cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Mardari Ivan a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. art. 27, 187 alin. (1) Cod penal, la 3 (trei) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Din contul inculpatului Mardari Ivan s-a dispus încasarea sumei de 281,70 lei (două sute optzeci și unu lei șaptezeci bani), cu titlu de cheltuieli de judecată.

4.1. Admițând apelul, instanța de judecată a reținut că prima instanță nu a constatat fapta comisă de inculpat, expunându-se doar referitor la învinuire. Utilizarea frazei „... inculpatul Mardari Ivan este învinuit pe faptul că la 25 octombrie 2018, aproximativ la ora 19:00, urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane ...” indică la faptul că a avut loc o redare a învinuirii prezentată de către procuror și nu au fost redată circumstanțele de fapt stabilite de către instanța de judecată.

4.2. Drept urmare, instanța de apel a constatat în fapt că Mardari Ivan, la 25 octombrie 2018, aproximativ la ora 19:00, urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, aflându-se în stare de ebrietate alcoolică în xxxxx a ajuns-o din urmă pe Avram Natalia, apucând-o pe la spate ținându-i mâinile și ochii astupați, i-a solicitat să-i transmită banii. Trăgând-o spre el, a doborât-o la pământ, dar din motive independente de voința sa, nu și-a dus intenția până la capăt, deoarece Avram Natalia a reușit să fugă de Mardari Ivan. După ce Mardari Ivan s-a convins că partea vătămată nu dispune de banii ceruți, nerealizând până la capăt intenția sa infracțională, din circumstanțele ce nu depind de voința acestuia, a părăsit locul comiterii infracțiunii.

Prin acțiunile sale intenționate Mardari Ivan a săvârșit o tentativă de sustragere deschisă a bunurilor altei persoane, adică infracțiunea prevăzută de art. art. 27, 187 alin. (1) Cod penal.

4.3. Instanța de apel a reținut, că probele prezentate de procuror sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele, cum ar fi:

- procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată Avram Natalia și bănuitul Mardari Ivan, potrivit căruia partea vătămată a indicat la inculpatul Mardari Ivan ca persoana care a atacat-o la data de 25 octombrie 2018;
- raportul de expertiză judiciară nr. 201831P0344 din 26 octombrie 2018;

- raportul de expertiză judiciară nr. 201831P0346 din 26 octombrie 2018;
- procesul-verbal de constatare la fața locului din 26 octombrie 2018;
- plângerea cet. Avram Natalia din 25 octombrie 2018;
- tichetul Drager din 25 octombrie 2018 ora 20:50 și procesul-verbal de constatare a stării de ebrietate a inculpatului, potrivit căroră concentrația de alcool în aerul expirat de cet. Mardari Ivan constituie 1,03 mg/l.

4.4. Analizând probatoriul menționat, instanța de apel a specificat, că acesta demonstrează cu certitudine vina inculpatului Mardari Ivan în comiterea infracțiunii - tentativa de jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, care din cauze independente de voința făptuitorului nu și-a produs efectul, infracțiune prevăzută de art. art. 27, 187 alin. (1) Cod penal.

Ținând cont de specificul comiterii infracțiunii, instanța de apel a punctat că declarațiile părții vătămate sunt determinative pentru stabilirea vinovăției inculpatului. Declarațiile părții vătămate au fost coerente la toate etapele procesului. Totodată, partea vătămată nu l-a cunoscut pe inculpat până la data comiterii infracțiunii. Prin urmare decade orice dubiu referitor la veridicitatea depozițiilor părții vătămate. Or, este lipsită de sens calomnierea unei persoane pe care nu ai văzut-o anterior niciodată. Nu au fost relevate careva circumstanțe ce ar indica că partea vătămată ar depune declarații false.

Totodată instanța de apel a accentuat că, leziunile corporale ale inculpatului, constatate prin raportul de expertiză medico-legală, sunt în coroborare cu versiunea enunțată de către partea vătămată, ca urmare versiunea părții apărării fiind respinsă ca neîntemeiată.

4.5. La capitolul individualizării pedepsei penale, având în susținere prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal, instanța de apel a reținut că inculpatul Mardari Ivan a comis o tentativă de infracțiune gravă, anterior a fost condamnat prin sentința Judecătorei Criuleni din 02 aprilie 2004 în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, la 14 ani închisoare și conform art. 84 alin. (4) Cod penal, la pedeapsa numită i s-a adăugat pedeapsa neexecutată, stabilită prin sentința Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 04 decembrie 2003, în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, iar definitiv i-a fost stabilită pedeapsa închisorii pe un termen de 15 (cincisprezece) ani, cu executarea în penitenciar de tip închis (f.d. 35-36), la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află (f.d.42), la locul de trai se caracterizează negativ (f.d. 44-45).

Totodată, ținând cont de prevederile art. 34 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a remarcat că infracțiunea respectivă a fost comisă în stare de recidivă.

4.6. Raportând prevederile art. art. 227, 229 alin. (1)-(2) Cod de procedură penală la materialele cauzei, instanța de apel a stabilit că plata cheltuielilor judiciare urmează a fi pusă în sarcina inculpatului, atâta timp cât Mardari Ivan a comis infracțiunea imputată, vina acestuia fiind dovedită indubitabil, or efectuarea expertizelor a avut la geneză comportamentul infracțional al inculpatului.

Astfel, scutirea condamnaților de la plata acestor sume urmează să reprezinte excepția, dar nu regula.

Instanța de apel a mai reținut că nu a fost probată o stare financiară precară a condamnatului, care ar justifica scutirea de la plata sumei de 281,70 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

5. Avocatul Gorencu Cornelia în numele inculpatului, declară recurs ordinar în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, solicitând casarea hotărârilor instanțelor inferioare cu rejudecarea cauzei și dispunerea achitării inculpatului.

În argumentarea recursului invocă dezacordul cu hotărârile adoptate, considerându-le ilegale, neîntemeiate și nemotivate, or instanțele nu s-au bazat pe principiile generale ale efectuării justiției, astfel nefiind asigurate și cercetate sub toate aspectele, complet și obiectiv probele prezentate și administrate, iar divergențele apărute nu au fost înlăturate, fiind admisă o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția acestora, fapt ce pune în ilegalitate concluziile privitor la vinovăția lui Mardari Ivan.

Este de opinie, că contrar prevederilor art. art. 414, 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, nu a verificat toate circumstanțele, nu a înlăturat toate divergențele, iar drept consecință, Mardari Ivan a fost condamnat greșit și acum se află la închisoare pentru o infracțiune pe care nu a comis-o.

Instanța de apel urma să-și expună punctul său de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii, în baza evaluării proprii, readministrate în condiții de oralitate, nemijlocire și contradictorialitate în etapa cercetării judecătorești și a celor administrate, cu respectarea drepturilor părților, în această fază procesuală.

La baza soluției adoptate de către instanțele judecătorești au fost puse în exclusivitate declarațiile părții vătămate, fiind astfel, încălcat principiul accesului liber la justiție consfințit în art. 19 Cod de procedură penală.

Apărarea consideră că instanțele judecătorești au fost imparțiale, nefiind respectate principiile prezumției nevinovăției și asigurării dreptului la un proces echitabil.

Mai susține recurentul că din conținutul probelor cercetate de instanțele judecătorești, reiese cu certitudine că este exclusă participarea inculpatului la săvârșirea infracțiunii imputate. Respectiv în acțiunile inculpatului nu se conțin elementele infracțiunii prevăzute la art. art. 27, 187 alin. (1) Cod penal, iar pe de altă parte, de către instanțele judecătorești nu au fost luate în considerare probele care confirmă, cu certitudine, inexistența vinovăției inculpatului, fiind stabilite eronat faptele.

Prin urmare, pe parcursul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești, inculpatul a negat faptele imputate, explicând că în ziua când a fost săvârșită infracțiunea, la 25 octombrie 2018, se ducea la un prieten. Prin urmare, nu are nicio atribuție la cele întâmplate cu partea vătămată.

Nevinovăția inculpatului este confirmată și prin faptul că în momentul reținerii acestuia nu au fost depistate și ridicate careva obiecte sustrase de la partea vătămată.

6. Procurorul a menționat în referința depusă la recursul apărării că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent și decizia atacată conține motive legale pe care se întemeiază soluția.

În asemenea circumstanțe, consideră procurorul, că lipsesc temeiuri de casare și se constată inadmisibilitatea recursului ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Partea vătămată Avram Natalia, la fel a depus referință la recursul apărării, pledând pentru pronunțarea unei soluții legale și corecte, susținând că anume inculpatul este persoana care a atacat-o.

8. Verificând argumentele recursului declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit practicii judiciare constante *erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.*

Din conținutul recursului declarat, Colegiul penal atestă, că apărarea invocă în calitate de temei pentru casarea deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6), Cod de procedură penală, care stabilește, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.*

De asemenea instanța de recurs reține că avocatul Gorencu Cornelia în conținutul cererii de recurs pledează pentru achitarea inculpatului Mardari Ivan, argument ce se subscrie temeiului pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi

supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *nu au fost întrunite elementele infracțiunii*.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal apreciază ca fiind neîntemeiate argumentele recurentului potrivit cărora decizia recurată este ilegală, neîntemeiată și nemotivată, iar instanța de apel nu s-a bazat pe principiile generale ale efectuării justiției, nefiind asigurate și cercetate sub toate aspectele, complet și obiectiv probele prezentate.

Asupra argumentelor invocate de recurent, instanța ține să menționeze că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării, ca fiind ilegală a hotărârilor contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Din aceste considerente, Colegiul penal nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform infracțiunii incriminate, astfel că reaprecierea probelor, în modul propus de către autorul recursului, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, care au fost puse la baza hotărârii primei instanțe, apoi verificate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Totodată, Colegiul penal conchide că în speță nu a fost admisă *o eroare gravă de fapt*, deoarece pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul

de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Colegiul penal constată, că recurentul nu și-a motivat recursul sub acest aspect de drept invocat, limitându-se la critici privind aprecierea probelor, și totodată instanța de recurs ordinar consideră, că în cadrul examinării prezentei cauze, o atare eroare nu a fost comisă.

Colegiul atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia privind recunoașterea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. art. 27, 187 alin. (1) Cod penal.

Nu pot fi reținute argumentele recurentului prin care se invocă că instanța de apel a examinat selectiv probele, fiind puse în exclusivitate la baza soluției adoptate declarațiile părții vătămate, prin ce se constată încălcarea accesului liber la justiție, deoarece din conținutul deciziei atacate rezultă, că instanța de apel a respectat inclusiv și prevederile art. 101 alin. (3) Cod de procedură penală, unde este stipulat că nici o probă din dosar nu are o valoare prestabilită pentru instanță.

Prin urmare, Colegiul penal conchide, că instanța de apel a examinat toate probele din dosar, le-a analizat în ansamblul lor prin coroborare, corect ajungând la concluzia că ele sunt suficiente pentru a fundamenta o acuzație penală în privința inculpatului.

Colegiul penal respinge ca fiind declarativă și alegația prin care se susține că instanța de apel urma să-și expună punctul său de vedere supra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii, în baza evaluării proprii, deoarece, verificând minuțios decizia atacată în raport cu argumentele invocate în apelul apărării, Colegiul penal ajunge la concluzia că aceasta a menționat în decizie că probele prezentate de către procuror sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele, așa cum este indicat în pct. 4 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară.

Mai mult, Colegiul penal menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat în speță.

Cu referire la criticile invocate de apărare sub aspectul pct. 8 alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează, că temeiul de

drept invocat, prevede, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

În acest sens instanța de recurs menționează, că potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

În conformitate cu materialele cauzei, Mardari Ivan a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. art. 27, 187 alin. (1) Cod penal, tentativa de jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, care din cauze independente de voința făptuitorului nu și-a produs efectul.

Astfel, Colegiul penal conchide că instanța de apel, corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, și întemeiat a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatului.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele de fond. Or, în cazul în care instanțele de fond și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (hotărârile CEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei).

Cu privire la afirmația că atât instanța de fond, cât și instanța de apel au ajuns la concluzia privind vinovăția lui Mardari Ivan în baza unor probe irelevante, Colegiul penal apreciază ca declarative argumentele apărării cu privire la nevinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate, acestea fiind lipsite de o bază probantă, reieșind din faptul că atât instanța de fond, cât și instanța de apel au cercetat probele prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide, că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. art. 414-419 Cod de procedură penală, de aceea recursul ordinar, declarat de avocatul Gorencu Cornelia în numele inculpatului Mardari Ivan Valerii se declară inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Gorencu Cornelia în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 martie 2019, în cauza penală în privința lui **Mardari Ivan** xxxxx, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **15 noiembrie 2019**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Boico Victor